

Колевъ разбра работата. Той изкомандва на псетата да навлѣзатъ. Самъ се събу, махна си дрехата, разпаса ремика си и като се залови за дървото, спусна ремика и завика: „Дръжъ!“ Тогава чакъ видя една ржка, че яко държи счупенъ клонъ. Нѣщо цѣмбурна въ водата: — Милчевъ ритна. Едното куче докопа каскета му. Другото захапа ржкава му. А Колевъ го дърпаше за ржката. Тѣй съ помощта на храбритѣ и вѣрни кучета Колевъ измъкна изъ вира другаря си. Той бѣше още живъ, но вече омалѣлъ да се бори и да вика за помощъ. Не можеше да приказва.

Колевъ накърши клоне отъ сухата круша, дѣто бѣ овисналъ Милчевъ, наклади буенъ огънь и се залови да суши другаря си. Милчевъ се затопли отъ огъня и коняка, що му поднасяше неговиятъ вѣренъ другаръ. Но неговата провизия, съчми и оржжието му, — всичко бѣ измокрено. Немислимо бѣ да продължатъ своята забава. Изпърво зжбитѣ му тракаха отъ студъ. Колевъ го затопли съ своитѣ сухи дрехи. Пслѣ и двамата се изтегнаха край огъня и закусиха. Тогава Милчевъ разказа, какъ е стигналъ дѣното на вира:

„А, бе, азъ присѣгнахъ и докопахъ единъ клонъ отъ крушата. Кой знаеше, че била суха? Рекохъ да прѣскоча, клонътъ се откърши, азъ овиснахъ. Докопахъ съ другата си ржка една съчка отъ крушата и се намѣрихъ на дѣното. Търся да сѣпля негдѣ, а то се продѣнило... Хубаво, че не опуснахъ счупения клонъ, той пакъ ме подържа“...

— Хубаво, че твоитѣ кучета ми обадиха, инакъ не можехъ те намѣри..., отвърна Колевъ, друсайки се отъ смѣхъ... **В. Благоева.** *Слъдва.*